

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 2 Ročník XXIII

15. února 2026

***„Ti, kteří otevřou dveře, najdou mír.
Ti, kteří je zavřou, vstoupí do zmatení bez světla.“***

(Sv. Panna Maria kardinálu Sarahovi, prosinec 2025)

Milí farníci,

ve středu vstoupíme do svatopostní doby. Popelec nám v pokoře připomene, kdo jsme bez Boží milosti, abychom ve víře poznali, kdo jsme o Slavnosti vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista. A jako nás provází svatá Matka Boží adventem a svátky Kristových narozenin, tak se stále stejnou mateřskou láskou i dobou postní a každým dnem naší pozemské pouti. Jsme svědky mnoha událostí, které se vymykají i té nejbujnější fantazii a je mnoho zmatených lidí, kteří to neumí rozumově i duchovně zpracovat. Mariino poselství mnoha vizionářům dokazuje, že o tom v nebi nejen vědí, ale že každý upřímný člověk může najít s Boží pomocí řešení a dojít prozření. Je to jako vždy otázka víry a rozumu, lásky a logiky, jak jinak. Bůh vám žehnej †!

Pater Petr

„Otázka čistého svědomí je většinou otázka špatné paměti“

(Karel Kryl: „Já ten kříž totiž rád“, nadčasové vzpomínky, část 1.)

Pane Kryle, málo Vás vidáme, málo o Vás slyšíme, proč? Pro mnoho z nás jste se stal jakýmsi živým svědomím a vzorem a je nám to líto. Zklamali jsme Vás?

Bývám málo v Praze, protože ta nějak nemá zájem. Bývám v Redutě, jednou za měsíc. Tam dělám pořad, v malém sále, pro pár lidí, z historie svých písniček. Podobný pořad jsem dělal dříve ve Svobodné Evropě. Možná, že budu podobný pořad dělat ve Slovenském vysílání Svobodné Evropy. Tam mi to bylo nabídnuto a byl jsem shledán nebytí zrádcem, vzdor své neloajálnosti vůči dosavadnímu zaměstnavateli. Američtí šéfové mne zase prověřili, že bych byl „tüchtig“ (scho-pen), že nejsem bezpečnostní riziko. Tady jím jsem, já zřejmě vždycky budu pro někoho bezpečnostní riziko. Že mě nevidíte v televizi, je zcela normální. Tady se jedná o vkus lidí. Kdyby mě lidi chtěli, řekli by si o to.

Nebo je to tak, že by si lidi rádi řekli, ale už se ani neodvažují. Nebo to může být tím, že si lidi řeknou, ale nikoho to nezajímá, ne?

To jste řekla vy. Lidi mě ale mohou slyšet na koncertech, protože jezdím po republice (dosud ještě). Jezdím čím dál víc na východ, čím dál více dál od Prahy, dnes už většinou na Moravu a převážně na Slovensko. Zřejmě „přenabídka hodnotného heavy metalu“ a hodnotného šmejdu ze Západu naplňuje poptávku běžných spotřebitelů. Pravděpodobně panuje názor, že už nemám co říci k současné situaci, ono vlastně je možné vyhrabat pár mých starých písniček a tam to zase všechno máme, takže co bych si vymýšlel. Vymyslel jsem si nové věci, vyšla nová deska s novými věcmi. Prý se neprodává. Tak se neprodává, no. Že jsem se stal živým svědomím, se nedomnívám. Otázka čistého svědomí je většinou otázka špatné paměti.

Jestli jste mě zklamali? Ne, ne, já sám jsem se klamal. Sám sebe jsem klamal, domnívaje se, že v člověcích v tomto státě (a pro mě je to pořád ještě jeden stát) je větší snaha vybřednout z gubernizace. Víte, u každého exulanta jaksi zůstává hodina „H“ a představa o lidech, které tady zanechal, představa lidských charakterů, vlastností, ochoty se prát a obětovat svůj prospěch ve prospěch větší věci. Zůstává na úrovni toho okamžiku, ve kterém je opustil. Jinou představu o českém národě měl Petr Zenkl, jiná byla představa Ferdinanda Peroutky, jiná Pavla Tigrida, jiná byla představa moje, jiná lidí, kteří byli vyštíváni z této země po podpisu Charty 77. Ty představy byly jiné, podle data odchodu z Československa. Exulant totiž sice má informace o tom, co se tady děje, nicméně nevidí „dvorečky“, to, co tam voní, co se tam hraje, co se tam zpívá. Ferdinand Peroutka měl velice rád bolševické písně padesátých let, protože mu ilustrovaly to, co nevěděl. Věděl o všech zločinech, o všech popravených, nevěděl ale o každodenní idiocii, která obklopovala ucho normálního člověka. To permanentní ohlupování, oblbování, které se táhlo od písni až po komentáře sdělovacích prostředků. Tu drobnou stupiditu neznal. To je to, co jsem za posledních dvacet let ani já neznal a snad proto jsem předpokládal v lidech více demokratického cítění. Nedošlo mi, že jsem už dozrál bezmála ve starce (koneckonců mi jde na padesát). Domníval jsem se, že jsem nezestárl, že jsou tu stále ještě mnozí, kteří pamatují první republiku. Pozapomněl jsem, že těm zbývajícím pamětníkům je dnes přes osmdesát a že generace, které dorostly, demokratické období nezažily. Demokratická zkušenost dnešních šedesátníků pochází vlastně z kratinkého období roku 1945 až 48, kdy navíc byla demokracie značně omezena Národní frontou a zákazem některých stran. Dnes jsou zde generace, které vyrostly výchovou „respektu k vrbičkám“ a spokojenosti se svými „výdobytky“. Myslím, že kdyby lidé chtěli něco jiného, tak to tu vypadá jinak, tak to už v demokracii je. Demokracie je vláda většiny, neříkám, že je to ideální stav (já jsem spíš pro konstituční monarchii, tam je lepší demokracie), ale dobře: „Máme Demokracii“. Dnes už nemohu po zkušenostech zde předpokládat, že by tady žili lidé, kteří by řekli, co chtějí. „Srazili kufrý“, mlčí a domnívají se,

že se další „demokraturou“ prolžou, proplazí, nebo třeba prokradou. Jenomže to není vina těch lidí, že jsem přecenil schopnosti své a dalších. Byl to jen můj omyl, „mea culpa“ (moje vina). Je tu ale jisté procento lidí, na které tohleto nesedí. Nepochybně. Jsem tomu rád, proto sem ještě můžu vůbec jezdit. Proto mám ještě zájem o práci tady...

Nejkrásnější výstava, kterou jsem v poslední době viděl, byla na Uhelném trhu. Šel jsem na procházku a popadly mě dvě školní děti za ruce a odvedly mě na výstavu dětských výtvarníků. Byla ve všech prostorách školy a byla to největší demokratická lekce, kterou jsem v životě dostal. Vzalo mě to u srdce a pocítil jsem, že dorůstá další generace, kterou můžeme zkazit. Pokud budeme mluvit o dospělých, nebo raději o plnoletých: zodpovědnost nás plnoletých, kteří jsme prohráli tuto revoluci podruhé, je děsivá. Smutné je, že stále více slušných lidí odchází do vnitřního exilu, vnitřní emigrace. Vytvářejí si své úzké kruhy, své poustevny, jako to dělali dosud. Dokonce lidé, kteří se nebáli dřív, v dnešní vládě staronové struktury (struktury horizontální, která nemá vertikálu), odcházejí do svých věží, azylů, jak řečeno – pousteven. Mnozí lidé, kteří byli angažováni, například v Chartě, žijí v úzkých uzavřených kruzích, do kterých jen zřídka přijímají nové lidi. To je věc, která mě trochu děsí, ale není divu.

Ve chvíli, kdy třeba ministerský předseda řekne: „Každý rozumný člověk přece ví, že ...“ a následuje jeho demagogie, tak vlastně degraduje všechny lidi, kteří jsou jiného názoru, do role poloblů. Když je takový přístup provozován dost dlouho (jak víme z působení různých demagogů stylu Göebelse), stokrát opakovaná lež se stává pravdou. Lidé, kteří nechtějí, aby se stala pravdou, odcházejí do exilu, protože jsou v menšině.

Většina lidí chtěla silnou stranu, jednu zavrhla a zvolila novou silnou stranu, tu jedinou, tu pravou. To o něčem svědčí. Ale: jestliže jsem v menšině, jako demokrat musím se s tím smířit, protože jsem ve volbách prohrál. Ten, kdo demokracii chce, musí být na demokracii zralý. Demokracie je systém, který se musí hlídat, to není žádná „volnost, rovnost, bratrství“. Demokracie je: legislativa, judikativa a exekutiva, které se vzájemně kontrolují a doplňují. Jestliže toto pouto neexistuje, nefunguje, tak můžeme mít tisíckrát volby a máme to tak, jak jsme to měli předtím.

(konec 1. části rozhovoru)

Mezifarní společenský večer v Hlubyni se vydařil!

Všichni, kdo jste nebyli v sobotu 24. ledna na mezifarním společenském večeru v Hlubyni, vezte, že se opět vydařil. V úvodním slově připomenul březnický jáhen Lukáš Houška biblický příběh z Kány galilejské. Následovalo předtančení v podání Zářivých žen, které mělo parametry takřka profesionálního vystoupení! Jejich tanec na píseň Carpe Diem příbramské folkové skupiny Ginevra spolu s efektními kostýmy andělů se světlými křídly ve ztemnělém sále dobře ladil s textem písně „Kolem nás zní života proud, v něm bílá se ztrácí a černá chce plout...“

Nechybělo taneční pásmo pro děti ani tanec pro dospělé, který byl letos ve stylu country. Tombola byla opět bohatá, s jejím prodejem a losováním vydatně pomohly děti. Poděkování patří farnicím a farníkům z Březnice a Rožmitálu, kteří připravili slané a sladké občerstvení. Třemšínská kvítka opět ukázala, že vedle zpěvníku Hosana ovládají stejně dobře i „bigbít“. Velké díky patří pořadatelce a moderátorce plesu Jarce Blažkové a celému týmu organizátorů a pomocníků.

Na tanečním parketu se během celého večera mohli vydovářet farníci všech věkových kategorií – předškoláci s teenagery, generace X (Husákovy děti čili boomeri), s generací Y a Z i senioři. Zkrátka lidé, kteří by se jinak ani nesetkali, nebýt hlubynského večera. Nezbyvá než žasnout nad malým zázrakem každodenního života – dobrým společenstvím.

Marie Mírková

Úkony duchovní správy v roce 2025

	Křest	Pohřeb	Svatba
Starý Rožmitál	0	6	1
Hvožd'any	1	2	0
Bělčice	0	2	0

Oznámení

18. 2. – Popeleční středa – den přísného postu, mše sv. s udílením popelce

22. 2. – 1. neděle doby postní – sbírka „Svatopetrský haléř“

Křížové cesty – vždy v neděli ve farním kostele od 8,00 hodin

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 16. února do 1. března 2026				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	16. 2.		---			
Úterý	17. 2.		---			
Středa	18. 2.		Popeleční středa 18,00 za rodinu Kovaříkovu			
Čtvrtek	19. 2.				17,00 mše sv.	
Pátek	20. 2.		17,00 zpověď, 17,30 růženec, 18,00 za rodiny Márovu a Šaršovu, Miloslavu Roháčkovou a Marii Majerovou			
Sobota	21. 2.					
Neděle	22. 2.	1. neděle postní 8,00 křížová cesta 8,30 volná intence		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí	23. 2.		---			
Úterý	24. 2.		---			18,00 katecheze <i>Panský dům</i>
Středa	25. 2.		18,00 za Marii a Jiřího Pavlačkovy a celý rod <i>adorace</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i>
Čtvrtek	26. 2.				17,00 mše sv.	
Pátek	27. 12		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	28. 2.					
Neděle	1. 3.	2. neděle postní 8,00 křížová cesta 8,30 za Josefa Drechslera		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	

